

Can Ribot

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Terme de Castellbisbal. Can Ribot s/n. Crta. BV-151.km. 7. (8755 Castellbisbal)
Emplaçament Des de la crta.B-150, al km.7,4 prendre el camí de la dreta, a uns 50m
Coordenades:

Latitud: 41.50725
Longitud: 1.98326
UTM Est (X): 415149
UTM Nord (Y): 4595568

Classificació

Número de fitxa 08054-112
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVI-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL 3720-I
Número inventari IPA núm. 27362
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08183A01900011

Fitxes associades:

[Jaciment de can Canyadell](#)

Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Data de registre de la fitxa: dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Masia de planta rectangular coberta a dues aigües amb el carener perpendicular a la façana. Formada per planta baixa i primer pis. La construcció es feta en mamposteria i adob i es troba arrebossada amb ciment sense pintar. La façana principal, encarada a ponent, és de disposició asimètrica i s'obre amb un portal adovellat de punt rodó situat en un costat de migdia. Es tracta d'un portal format per dovelles de mida força gran que es recolzen sobre brancals formats per carreus quadrangulars de mida diversa. Tot el conjunt conserva restes del que podria haver estat un encalat blanc. Un graó format per dues grans pedres completa l'accés. Acompanyen a aquest portal dues finestres quadrangulars sense cap ornamentació. Els elements més característics es troben a les tres finestres del pis superior, que presenten uns brancals i unes llindes esculpides amb petites columnes i formes de caps humans amb estil gòtic tardà. Els ampits de les finestres també formen part del mateix conjunt, que sobresurt, a més de la decoració, per tractar-se d'una pedra calcària de color vermellós, molt diferent a l'existent en el terme i que indica una procedència forana. La decoració esculpida no ha estat identificada a nivell iconogràfic, tractant-se de caps femenins i masculins sense cap relació entre ells. Cal observar, però, que el conjunt de les tres finestres podria pertànyer a dos moments diferents. Així, les dels dos extrems són acabades en arc rebaixat i amb llinda monolítica i guardant una decoració similar als brancals que podria ser qualificada de gòtica, mentre que la central, compta a la llinda amb una decoració formada per un arc conopial i uns brancals més senzill, podent-se correspondre a un període més tardà, de començaments del segle XVI. A nivell de primer pis, destaca també la presència d'un rellotge de sol pintant entre dues de les finestres. La teulada compta amb un aleró format per una doble imbricació. Al llarg del temps al cos principal de la casa s'han anat adossant cossos més petits destinats a usos diversos: vivenda del masover, magatzem, quadra etc, tot creant un barri o espai destinat a treballs agrícoles. La façana posterior no compta pràcticament amb obertures, observant-se només una finestra rectangular a l'alçada del primer pis. L'interior de la casa conserva el seu aspecte original, amb un enrajolat de rajola cuita marcada amb ditades. Destaca especialment l'espai del rebedor i l'espai de la cuina, que conserva la xemeneia i l'espai de la llar original i un forn de pa. L'embigat de la casa també és original

Observacions:

Apareix al llistat del POUM amb el núm. B1.06 Al bosc de Can Ribot, a turó proper a la casa, s'observen trossos de murs relacionats amb el monestir de les monges agustines, sota l'advocació de Santa Magdalena i Santa Margarida (1331). La pica beneiteria es va guardar a la masia i l'origen dels elements de les seves finestres s'atribueixen al monestir. Les primeres notícies d'aquest monestir són dels anys 1216 i 1301. El 1434, el papa Eugeni IV, va adjuntar aquest convent al de Montalegre de Barcelona, també de monges agustinianes.

Història

Els documents més antics consultats fan esment d'un Bartomeu Ribot, possiblement vinculat a la propietat de la casa l'any 1474. RUIZ (1998: 47). Amb tot, segurament ens trobem davant d'una de les masies medievals més antigues del terme, que podria tenir els seus orígens entorn als segles XII-XIII. El cognom de la família propietària sembla haver-se mantingut, tot i que hi ha constància de la presència de pubilles a la família, fel pel qual al cens parroquial del 1573 el mas era conegut com a Ribota. Eren propietàries de la casa en aquests moments Margarida Ribota, casada amb Pere Soler, i la seva mare Caterina Ribota. La filla de Margarida, anomenada també Margarida, també fou pubilla. Al cens del 1600 apareix com a propietari Jaume Ribot, que era nét de Margarida. Els seus fills eren Antic i Pere Ribot, i compartien la casa amb una família de mossos anomenada Planes i diversos pastors i bovers. RUIZ (1998: 163) Entrats al segle XVIII,

al cens efectuat pel senyor de Castellbisbal Fadric Vicenç Álvarez de Toledo i Osorio, consta el nom de Jaume Ribot. Al 1789, un informe signat pel rector de Castellbisbal, certificava la presència de vestigis de l'església dedicada a Santa Magdalena en terrenys del mas. El 1882, els propietaris de la casa, Francesc i Miquel Ribot, aprofitant la bonança econòmica van optar per comprar la propietat de ca n'Amat, i traslladar-se a viure a la nova casa, que estava més a prop de la vila i nucli de Castellbisbal. Carreres Candi, afirmava el 1900 que al mas es guardaven columnes de fusta i una pila baptismal procedent de Santa Magdalena. Aquestes restes van romandre al mas fins el 1936. Els tres finestral de la masia també poden ser reaprofitats del monestir. La teulada ha estat restaurada recentment. MATEU (1999: 64)

Bibliografia

- MATEU MIRÓ J. (1999) Les masies de Castellbisbal. Publicacions del Museu de la Pagesia. Castellbisbal.
MATEU MIRÓ J. (1987) Semblança de Castellbisbal. Publicacions del Museu de la Pagesia. Castellbisbal.
RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.

